

952. Biblia-szinopszis: szeressük egymást. – A többi költészet és pragmatizmus.
953. Márai lesújtó naplójegyzetei a magyarság történelmi erkölcséről (erkölcs-nélküliségéről). – Vajon például a mai japán mentaltást mennyire hatja/nem hatja át a szamurájerkölcs és a gésa-illettan?
954. (*Angyal*) Istenben talál emberére.
955. Egy fa angyali öntudatlansága.
956. Purcell *Abdelazer*-nyitánya: csak dúdolván is könnyes lesz tőle a szem. – *Ezen* a sós vízen hajóznak partodig az angyalok.
957. (*Szerelem*) Ártatlanul véres, akár egy japán mítosz.
958. A szélcsend, ami életeden átfúj? Zátonyokon megpihenő tenger? Verdes ő ég alatt a madár? – Ha tudnád, mi, tudnád, ki.
959. A kegyelem aszkézise? A szerelem eksztázisa? – Minden identitás istenállapot.
960. (*Ökumené*) Isten szeretete nem szentélyválogató.
961. Nem jöhet, akit vársz, míg nem várod azt, aki jön.
962. A hála joga: szabadságunk része ez is.
963. Elemek civódnak szellemekkel: efféle játék az élet.
964. Egy szívpillantás alatt megérteni mindent.
965. Isten mindent lát – ha kölcsönadod neki a tekinteted.
966. Hazakísérni egy angyalt.
967. (*Feladat*) Azt megtalálni, ami el se vezett. (Leghamarabb az elvesztett találja meg a kereső.)
968. Hány gramm fényt bír el a vállad anélkül, hogy megvilágosodnál?
969. Oldozd el magadban az angyal szárnyát: örülj.
970. (*Depresszió*) Eltévedt utak völgye.

971. (*Üres szív*) Folyót hívogató meder.
972. Humor: az egót és a káprázatvilágot teszi nevetségessé, hogy felszabadult figyelem nyílhassék *valami* többre.
973. A buddhizmus hídján átkelni Indiából Japánba – hány ezred-
évre lesz szükséged hozzá?
974. Ha a költészet égművelés, a költő égműves?
975. Elakad a szavunk, ahogy Isten *közbehallgat*.
976. (*Szemmérték*) A láthatatlant csak láthatatlan szem látja?
977. Az angyalnak nincs felekezete.
978. *Helyes írás*: központosítás helyett középpont tagolja (tartja egy-
ben).
979. (*Metaasztkézis*) A test sanyargatása hódolat a testnek, mert
a test sanyargatása (azaz anyagközpontú művelet). – Nem
lemondani róla, hanem engedni, elengedni. S akkor szelíden,
asztrálalakban, visszatér.
980. Talán örömeink szerepe, hogy felkészítenek („előhangolnak”)
egy még nagyobb – még elképzelhetetlen – örömré?
981. Ne zavarod fejszecsapásokkal a fát: épp meditál.
982. Ortodox keresztény kórusok: mintha tenger mormolna keleti
mantrát – a kereszt tövében.
983. Győzd magad gyengére.
984. (*Másnapos tükör*) Alig állsz a lábán.
985. Ha láthatatlan, onnan tudni, angyal vagy ördög, hogy *angyalknak
kell lennie*.
986. Lefordítaná Székely Magda verseit az angyalok nyelvére, de
rájön: eleve azon íródtak.
987. Hogy hangyára se lépjen óvatlanul: inkább szárnyat növeszt.
988. Végy hetven kiló fényt. Gyúrd ember alakúra, s készen is vagy.

989. Egy alvó éberségével élni.
990. (*Álomember*) Lehunyt ajtókon át indul túlvilággá.
991. (*Örömlét*) Szélnek eresztett szív.
992. Isten útjai kifürkészhetetlenek. – Ki bírná követni azt a fénylő, nyílegyenes ösvényt kacskaringóink kusza homályában?
993. Néma lény a vers: ezért mutogat metaforát, rímet, szerkezetet. Hogy kifejezze magát.
994. Bolyongó falak közt megállni: ez a kiút a labirintusból?
995. Eltévedt falak szomorúsága. – Ha kitalálsz az útvesztőből, a falakat is visszavezeted a rendbe.
996. Nem a madár: a magasság tanít repülni.
997. (*Isten vándora*) Fénynek ered.
998. (*Az utolsó kertész*) Lenyűgözte a virág szépsége. Sajnálta leszakítani. – Inkább magát ültette mellé.
999. (*Életrezümé*) Túl világ.
1000. Minek kell megtörténnie ahhoz, hogy boldog légy? Neked. – S hogy örökké boldog? A hiányodnak.
1001. (*Teológia*) Megtanítani a helyes irányt az útnak?
1002. A rosszal is a jó üzen.
1003. A gonosz azt akarja, hogy gyógyítsd meg. Semmi mást. – Szenved, ezért feszült.
1004. Képzett az Isten nyelve: nyolcmilliárd idegen emberen beszél.
1005. Isten vándora: az út.
1006. Isten történetét írod az életeddel. (*Most is.*)
1007. Életrajzod magán evangélium. – Ki a főszereplője?
1008. Isten *téged van*.
1009. A vad a sajátját, a vadász Isten bőrét viszi vásárra.

1010. A vers: a láthatatlan színeváltozása.
1011. (*Tájkép*) Néhány völgy és egy csomó lungma.
1012. (*Oda-vissza*) A vers egy megfelelő lelkiállapot (egy hézagtalan jelenlét) „mellékterméke”. – Ugyanakkor közreműködhet egy efféle állapot kialakulásában s tartósításában is...
1013. Vaskor, bronzkor, ezüstkor, aranykor, gyerekkor.
1014. (*Sarokmese*) A világ a sarokban hevert. – Az istengyermek elunta játékát.
1015. Az a terület, ahol a mese, a költészet és a teológia összeér. Az irodalom mágikus funkciója. – Oda jutni el. És onnan indulni tovább.
1016. (*Mondat*) Ha dallama van, vers lesz. Ha szívverése, történet.
1017. (*Irodalomeszmény*) Félúton lenni Székely Magda és Neil Gaiman között. Az irodalmi mágia mindenki-földjén.
1018. Lehet, hogy száz év múlva már nem is kedvenc íróink lesznek, hanem kedvenc virtuálisvilág-tervezőink? S nem a hús-vér valóságban, hanem *biodigitális* regényvilágokban zajlik majd életünk java? (A jövő embere azokban a világokban fog élni, melyeket a ma írói kezdenek megálmodni?)
1019. First Person Shooter játék, melyben a játékos *virtuális* karaktere *valódi* emberekre vadászik. Mire elvész hozzá a morál, meglesz hozzá a technológia?
1020. Abban a történetben lenni szereplő, melyet egy barokk szonáta mond el.
1021. Aki keres, rossz úton jár, mert jár. Aki egy helyben marad: *ott van*.
1022. (*Ecce homo*) A pillanat vendége: halhatatlan.
1023. Átlényegülne-e sétánk a fák közt, ha tudnánk, hogy az erdő: spirituális közösség?
1024. Nem a szerelem vált meg, hanem a megváltott ember áll készen a szerelemre.

1025. A kardigán misztériuma: ölelést imitál.
1026. Kalitkába zárt tenger? Édenek szökevénye? Hídon dadogó csónak? – Mi *nem* a vers?
1027. (*Célműfaj*) Aforizmadiziákum.
1028. S ha egyszer nem kel föl, hanem Keleten marad a nap?
1029. A minden és a többi: ez még mindig nem Isten. Nem erre van. Nem „van”. (Nincs rá létigénk?)
1030. Sosem az a fontos hogy mi a fontos.
1031. (*Öntudathasadás*) Gazangyal.
1032. Elrontotta a létvágát.
1033. (*Sci-fi szerelem*) Holdomiglan-holdodiglan.
1034. (*Mutánskaland*) Leharaptam a fejem, és a lába elé köptem. – Jól rám ijesztettem.
1035. Ebbe a képzeletnyi világba miért ne Istent invitálnánk jó szívvel?
1036. A vers: vendégségbe hívja Istent. (A *saját* otthonában.)
1037. Szeress szeretni.
1038. Tegnap adta meg, amit holnap kérnél.
1039. (*Slágerkezdemény*) A szerelem csak egy szakma – de lehet belőle nyugdíjas állás.
1040. Az agy (és a főbb érzékszervek) elhelyezkedése azt az illúziót kelti, hogy a gondolatok (és az én) a fejben laknak. – S ha szétoszlanak a test egészében? Vagy a (multiverzális) univerzumban?
1041. „Hiszel Istenben?” „Nem. Örülök neki.”
1042. (*A történelem mint pszichózis*) Mindenki arra vár (azt keresi, azért küzd), ami már itt van (ami az övé, és mindenkié, és senkié).
1043. A jobbik részünk nem a miénk. Ezért jobb.

1044. (*Április*) Kisüt az eső.
1045. (*Költő*) Másfélnótás.
1046. Ne rohanj a vesztembe. – Én is csak araszolok.
1047. A legáramvonalasabb test: a lélek.
1048. (*Istenmese*) Kopognak. Kinyitod. Isten áll a küszöbön. – Le-emeled az ajtót, elbontod a falakat, megvász a nevedtől, aztán az életedtől, végül a világtól; hogy csak Ő maradjon. S akkor beinvitalód.
1049. Tégy meg mindent a semmivel, és a mindennel semmit: ez az út vezet oda, ahol életek óta várod azt, aki leszel.
1050. Isten mindig szívvelfogható közelségben van.
1051. Nemcsak hogy Ő beszél a száddal, de Ő szeret a szíveddel.
1052. Míg gondolkodsz, nem jut hely a fejedben gondolatnak. Ha kiüresíted magad, akkor *juthat eszedbe* bármi.
1053. (*Patak*) Egyirányú tenger.
1054. A hontalannak nem marad más otthon, csak az éden.
1055. (*Az utolsó ember*) Rozsdás napsütésben ébredt. Nevet adott a fénynek, hogy ne legyen egyedül. – *És a fény is elnevezte őt.*
1056. Depressziós milliárdos: hogy elkerülje a sötét napszakot, egész életében úton van magánrepülőgéppel a föld körül. A nap az útítársa.
1057. Ne csak az utat: az akadályt is szeresd. Különben nem tágít előled.
1058. Az igaz beszéd: csendparafrázis.
1059. „Miért van csukva a szemed?” „Farkasszemet nézek a sötéttel.”
1060. (*A lélekember*) Auráját is levetkőzve állt előttem. Átláttam rajta: Istent néztem.
1061. Elég félrebillentened a fejed, s ami nekem nyolc, neked végtelen lesz.

1062. „Boldognak látszol. Ki történt veled?”
1063. Azért írunk, hogy utakat mutassunk magunknak? (Aki tanulni, tudni, látni akar: írjon? – Beszéljen? Hallgasson?)
1064. „Sötét van. Félek.” „Lobbants föl egy verset.”
1065. Istentelen költészet: eltékozolt mágia.
1066. Amivé *levőfélben* vagyok: az vagyok. – Pontosabban: a levőfélben tartózkodás boldog személytelensége. Ez (nem) vagyok.
1067. (*Cyber*) „Mr. Blueman...” „Igen?” „A feje... Itt felejtette.” Körbenéztem. Valóban: nem volt mivel körbenéznem. Nem egyszerű megszoknom, hogy omegagenerációs android vagyok. Fejemet hónom alá csapva a szobámba siettem; majd ott nyugodtan összeszedem magam. Nézz rám: jól sikerült, ugye?
1068. Hogy gyűlölheted, ha még meg se szeretted?
1069. (*Csillagvándorok*) A féreglyukon mindig Coltrane fűjt át bennünket. A jazz ütemeire keltünk át egyik világból a másikba. Aztán a kapitányunk átszokott a barokk operaáriákra. – Azóta folyton a nap körül keringünk, mint egy boldog bolygó.
1070. (*Depresszió*) Kinyitotta a szemét. Aztán becsukta. És estig nem nyitotta ki; akkor meg már nem volt minek. – De valaki akkor is nézte, fáradhatatlanul és fényesen.
1071. (*Hiperego*) Végálmomás.
1072. Jó szívvel gondolni a rosszra: ennyi a nyílt titok.
1073. Halálálló az élet – ha valóságos.
1074. A szeretet igazabb az igazságnál.
1075. Miséznek benne a szavak. Ha egy-egy foszlányt elcsíp, azt mondják: verset költött.
1076. Amikor a világ szíve kihagy: az az üres pillanat légy.
1077. Azt a helyet (fogadót? kastélyt? útkereszteződést?) kerested, ahol találkoznak a mesék lényei, a képzelet alakjai, a hit terem-

ményei és a valóságos angyalok. Míg rá nem ébredtél: *te* vagy az a hely. Benned találkoznak a világok – csak körül kell nézned magadban, figyelmes derűvel és üres odaadással, miután (imával, verssel, nevetéssel) tisztára engesztelted a belső tereket.

1078. Humanista képzelet – és metafizikus derű: ebből sarjadjon, ami irodalom akar lenni.
1079. (*Buddha elefántja*) Mikor az elefántjáról kérdezték, Buddha azt felelte: „Nekem nincs elefantom”. Majd hozzátette: „Az elefantomnak pedig nincs buddhája”. Végül annyit mondott: „És egyikünknek sincs igaza”. Aztán nevetni kezdett, s máig nem tudta abbahagyni.
1080. S ha minden válasz hamis, mert igaz csak kérdés lehet?
1081. Nincs igazunk, mert az igazság nem szorul rá, hogy valakié legyen.
1082. (*A holdkőborok utolsó nemzedéke*) A két szkafanderes tengerimalacot csak akkor vettem észre, amikor a holdkőborok utolsó nemzedékét is beszippantotta egy féregjárat, s szusszanásnyi nyugalom támadt a galaxisban. Elragadtatva szimatolták a világűrt, bajszukon csillagpor rezgett, de mielőtt alaposabban szemügyre vehettem volna őket, a féregjárat engem is elnyelt. Világok túlélői, szkafanderes tengerimalacok: ne csüggedjetek! Meg fogtok menteni bennünket.
1083. Honnan tudod, hogy kérőimád meghallgattatott? Onnan, hogy elmondtad.
1084. Áldás van rajta. Akkora, hogy roskadozva él.
1085. Rejtsd el, mielőtt megtalálnád. S akkor mindig meglesz.
1086. (*Anti-antiutópia*) Egy világ, melyben a halhatatlanság: fertőző betegség. Rettegnék tőle, mert elzár a mennyektől. – Aki elkapja: örökre földi ember marad.
1087. (*A démonok zúgolódása*) Míg zúgolódnak benned a démonok (mások ezt gondolkodásnak hívják), nem fogod meghallani, mit mond a hallgató beszédű, a csendet suttogó, a felhőszavú

néma. Pedig minden pillanatban elmond mindent, mindenkinek.

1088. (*Kérőima*) Akarsz hallani egy történetet az elefántról, aki kérőimával fordult az elefántvadászok istenéhez? Akkor meséld el.

1089. (*Vízhalász*) Egy marék vizet fog ki a tóból. Visszadobja: megfulladna a szárazon.

1090. A vers: alkalmi pótlék. Ha az *életed* nem költészet: nem érkeztél meg.

1091. (*Önismeret*) Nem vagyok méltó, hogy megoldjam sarum szíját.

1092. (*Babits Mihály Összes Versei*) Egy *Babits Mihály Összes Versei* nevű úrhajó, mely a hibernált utasok elméjét Babits-vers-szavalatokkal tartja karban, az éber személyzetet pedig ugyanazzal nyeri meg az egyetemes jónak.

1093. A vers mint partra vetett víz. – Ahelyett, hogy tengerre szállnánk!

1094. A kalitka se szabadul a madártól. – Életcél: fölszabadítani ketreceinket?

1095. A szavakat sose – de a világot értsd *szó szerint*.

1096. Ha magadat kérdezed, Isten válaszol. (Ki másnak tulajdoníthatnád a hangot a szívedben?)

1097. A szavak: gyógyítanak. Ahogy egy vers képes új életre serkenteni, egy közönséges beszélgetés is orvosolni tudja a sötét heteket.

1098. (*Szerelem*) Fejből tudom a szívét.

1099. Világosságot gyűjtani – szavakkal? Erre csak mágusok képesek. És költők. És bárki.

1100. Miért, hogy ha a létezés kérdéseit a művészet kérdéseibe csomagoljuk, arcunkba világít a válasz? (A misztikába rejtett misztikából evidencia lesz.)

1101. Zavarban volt, mint akit igazmondáson kaptak.

1102. Mondják: a magyar irodalom erőssége a líra. – S ha inkább arról van szó, hogy a magyar (anyanyelvű) olvasó egyszerűen a lírára érzékenyebb, fogékonyabb, nyitottabb? Avagy ha a magyar nyelv költészet (költészetre hangolt találmány)?
1103. Kevés szentet ismerünk. Takarásban élnek. – Szentségük takarja el őket.
1104. Egy rezervátumban Isten is indián. – De ő volt a sápadtarcú is, aki elvette az ősök földjét. Nem ismer és nem tesz különbséget. Mindenki ő, mert mindenkit szeret, mert mindenki *szeretetből van*.
1105. Az igaz meghajlást az üres hajbókolástól nem a test dőlésszöge különbözteti meg. Hanem a szív és a fényviszonyok.
1106. Én sem tudom jobban nálad, mert én sem tudom. De tudok a tudásról. (*Így hiszem.*)
1107. (*Halhatatlanság-érv*) A vég olyan... kezdetleges.
1108. Sosem tudhatod: nem akkor kacsint-e a nap, amikor éppen pislogsz.
1109. Nem tudja annyira kiüresíteni magát, hogy Isten szabadon beáramolhasson, s kitöltse lényét. Minden meditáció végére marad benne annyi hús, vér, csont és vágy, hogy Istennek már ne jusson hely. – Mígnem rájön: Isten a hús, a vér, a csont és a vágy is. Mindvégig benne volt. Ő volt. Ő az.
1110. Fészkét rakni, *mint a fák*.
1111. A jót Istennek, a rosszat magadnak köszönd. S ugyanazzal a hálás szívvel.
1112. Senki sem elég jó ahhoz, hogy szenvedjen. (Meg sem érdemeljük a szenvedést.)
1113. Időutazás: elindulni, beérni és megelőzni a fényt, s kellő távolból visszanézni a múltunkba.
1114. Ha tetszik a tetszőleges: jó úton jár a pillantásod.
1115. Valahol valaki mindig imádkozik. *Ezért* kel fel holnap is a nap.

1116. Az ördögi: tetszetősen bonyolult. Az isteni: tetszőlegesen egyszerű.
1117. (*Irodalomtörténeti sci-fi*) Nyugat-évfolyamokat lapozgatva rábukkanni Pilinszky *Apokrifjére*, Tandori *Hommage-ára*, Weöres *Bolerójára*...
1118. Majd az égben angyalok leszünk; a földön tapasztaljuk meg inkább az emberit. (Nem angyalnak: embernek születünk a földre. – Vagy hogy a földet éggé tegyük?)
1119. (*Disztópiatöredék*) Nem ilyennek képzeltem a világ végét. Vonatkozó rémábrándjaimban nem szerepelt epertorta és tündérnevetés.
1120. A hegedű, a zongora, a klarinét: mennyire mondják, milyen lankadatlan közlésvággal! S egy szavukat se értjük.
1121. (*Boldog*) Minden szót ért Isten szótlanságából.
1122. (*A gyermekkor vége*) Tanítvánná tanítjuk a mestert.
1123. (*Utolsó vacsora*) „Kérsz egy harapást?” „Hiszen ez a szíved...” „Akkor megeszem egyedül.”
1124. (*Vers*) Szentbeszédes csönd.
1125. Igaz madárnál előbb zuhan le az ég.
1126. (*Felelősség*) A nap se kel fel, ha nem nyitod ki a szemed.
1127. (*Szerelem*) Világgá jöttem hozzád.
1128. (*Bertalan, az angyal*) Bertalan, az angyal (Istennek csak Berci) arra ébredt, hogy szomorú. „Ez csak valami tévedés lehet”, gondolta, és a gondolattól – nem tévedés! – rögtön visszatért a jókedve.
1129. Azért olvas, hátha az egyik regényvilágban ráismer valamely előző életére – vagy egy eljövendőre. (S azért ír, hogy megteremtse a többit?)
1130. Szomorú volt, mint egy meséjehagyott hercegnő.

1131. A csók mint az elmék kapcsolódásának útja: az ajkak és a nyelvek játéka mint a neurospirituális információáramlás egy még nem tudatosított lehetősége.
1132. A szabadságból nincs kiút, mert a kiút is a szabadság része. Végtelen otthonba zárva botladozunk csukott szemmel.
1133. (*Utópia*) Ha a bűnös megbocsátaná a jót –
1134. Lehet, hogy a klasszikus zene (a barokk kivételével) eleve vereségre rendezkedett be? S nem más, mint egy adottnak és elháríthatatlannak vélt ontológiai kudarcélmény absztrakt tolmácsolása? – Ettől komor és nehéz (nehézkés)?
1135. A hajó bízhat a partban. De a partlakó miben? (Hová kössön ki egy kontinens?)
1136. Ezer évek múlva, amikor egyetlen pángalaktikus nyelvet beszél minden világlakó, s a holt nyelveket (a szanszkritot, az angolt, a magyart) már csak mesterséges hiperintelligenciák értik: Pílinuszky verseitől digitális gépszemek lábadnak majd könnybe?
1137. *Csodává látni* a valóságot.
1138. Azért szenvedünk, hogy legyen miről elmondanunk: *nem valóság?*
1139. „Legyen meg a te akaratod”, mondjuk. Csakhogy Isten nem az akarat istene – hanem a szereteté. „Legyen meg a te szereteted” – így volna helyes, ésszerű és szép.
1140. Ha a pillangó már nem képes megmozdítani a szárnyát: egy univerzum kezd el lebegni körülötte. (S mi észre sem vesszük a különbséget.)
1141. Hosszú életet jósolni egy halhatatlannak: udvariasság, incselkedés vagy szerelem?
1142. „Szeressünk.” „Kit?” „Nem kit, hanem szeressünk.”
1143. Az alkotás öröme (a *flow*, az én-feledettség): ez riasztja el a gonoszt. (Mert ez ébreszt rá, hogy nem létezik.)
1144. A kísértésbe vitt ördög: belőle lesz az ego?

1145. „Fájok Istennek.” „Miből gondolod?” „A boldogtalanságomból.”
1146. Harmadszor lépett vissza az ajtóból, hogy megbizonyosodjék róla: elzárta, becsukta, kikapcsolta, megigazgatta; s pontosan tudta (mindent pontosan szeretett tudni), hogy még kétszer vissza fog fordulni. Ötször kell. A négy balszerencse, a hat ördögfurfang; az öt: csillagtörvény. Hóbort? Kényszer? Asperger? Póz? – Ötször kell átgondolnia.
1147. (*Gerillakorrektor*) Éjszakánként a várost járja, s cégtáblákon, reklámfóliákon, óriásplakátokon korrektúrajelekkel javítja a helyesírási, nyelvhelyességi hibákat. Magyaratanárok és járőrök példaképe és szuperhőse lesz. – Mikor lefűlelik, a bírósági idézést is akkurátusan végigjavíttatja.
1148. (*Életbűvész*) Bűvész, aki másokat hoz – titokban, a háttérből – olyan helyzetbe, hogy azt higgyék: tudnak varázsolni. – Egy idő után rájön: *nélküle* is képesek a mágiára. (Eleve különleges volt mindenki? Vagy ő csalogatta elő belőlük a nagyszerűt? Felszabadította a rab lényeket?)
1149. A benned lakó Isten nem nagyigényű: a mosolyod élteti.
1150. Ne zárd a szívedbe: csak a szabad boldog.
1151. Rokonszenves volt. Rögtön Isten szívébe zártam.
1152. Lépésről lépésre maradj a helyeden.
1153. Megköszönni a napnak, hogy kisütött. (És az esőnek, hogy nekieredt.)
1154. Tanítvány akarsz lenni? Az ég lábához ülj.
1155. (*Az irodalom titkos küldetése*) „Immár elég történetet hordtak össze az évezredek”, mondta az Angyal, és az emberiségre nézett: „Mindannyian kiválaszthatjátok magatoknak a legkedvesebbet, hogy abban éljete az öröklétben”.
1156. Afrika dzsungleiből hozták vérző, fekete szentek – csoda-e hogy világokat él túl a blues?
1157. Boldoggá álmodhatlak?

1158. Földhözragadt volt, mint egy angyal, aki mézbe lépett.
1159. Ne üres légy: üresség legyen – nélkülöd.
1160. (*Boldogságiskola*) 1. Légy boldog. 2. Tedd boldoggá Istent.
3. Csak boldogság legyen. 4. Legyen. 5. Örökjő.
1161. Tisztulj semmivé.
1162. Égnek eredni, mint a fák.
1163. Minden igazság hamis – mert még valami?
1164. A tüdőben tartott levegő: megpihenő szél?
1165. Vajon mit szóltak, amikor meghallották, az első gregorián énekekhez a madarak?
1166. Nyáron Afrika költözik madarainkba?
1167. A költészet Isten lelkipurdalása? Pótcselekvése? Engesztelő ajándéka? Útmutatása? Boldogságleckéje? Jutalomjátéka? – *Költője válogatja?*
1168. Egymást szeretik, ahelyett, hogy szeretetté lennének.
1169. Tenger forgolódik álmatlanul a szíve helyén. Ki-kiloccsan a száján – ebből lesz a vers?
1170. Mindenütt (és sehol se) lakik (és nem lakik) a Magasságos. – Ennyire megbízhatatlan (csalóka? csalfinta?) a nyelv is?
1171. Vers: tolmács a kövek hallgatásához?
1172. Egy, a mindenséget leíró képlet szükségszerűen többelemű lenne, azaz szükségtelenül bonyolult, azaz hibás – vagy *csúnya*.
1173. Lehet, hogy az amerikai polgárháború csak *lehetővé tette* a rabszolgák felszabadulását – s a végső érdem a bluesé és a jazzé?
1174. Van-e nagyobb büntetés a bűnnél? (Az áldozat bosszúja: „Gyilkossá teszlek”)
1175. Lehet, hogy Maja fátyla nem eltakar, hanem ékesít?

1176. Mert két külön szót használ ugyanarra, a lehetségest a lehetetlentől a nyelv választja el?
1177. Pascal tudta, Weil tudta, Pilinszky tudta. Különös, hogy mi nem tudjuk, noha világosan elmondták.
1178. Ne hagyd magára a világot: megfagyna a szíved melege nélkül.
1179. Indiában szanszkritül hallgatnak a sziklák?
1180. Nincs megoldás, mert nincs probléma, mert van megoldás, mert van szeretet, mert nincs más.
1181. Egyetlen ép elméjű fűszál elég, hogy ne tébolyodj bele a magányba.
1182. Ahhoz, hogy a madarakkal, a halakkal, az angyalokkal tarts útjukon, nem szárnyra, kopoltyúra, glóriára van szükség, hanem rád.
1183. Azért nincs tökéletes, mert a tökéletes a *nincs*? (S mert a „van” a „nincs” inverze: *minden* tökéletes?)
1184. (Öröklét) Se vége, se rosszsa.
1185. Egy kultúra, amelyben győzni szégyen, felülkerekedni gyöngeség, diadalmaskodni bűn. Egy kultúra, mely kultúraként viselkedik.
1186. A rémkép, hogy Isten teremtett egy másik bolygót is, másik világgal, s azt a fajt jobban szereti. – És a büntudat, hogy minden oka megvan rá. (És az öröm, hogy sosem késő szeretni: Istent, a másik fajt – s önmagunkat és egymást.)
1187. S ha valóban a Nap kering a Föld körül? Ha a testek mozgása csak egymáshoz képest értelmezhető, ekképp viszonylagos, úgy az sem képtelenség, hogy tényleg a Föld a világegyetem mozdulatlan középpontja. – Holdi nézőpontból pedig a Hold, marsi nézőpontból a Mars stb. (Végtelen számú mozdulatlan középpont és – így – világ?)
1188. Isten óta a világ: *teremtettebb*.
1189. Nemes Nagy: a modern versekben azért szaporodtak meg az idegen szavak és tudományos kifejezések, mert a vallások-mi-

tológiák világmagyarázó szerepét a (természet)tudomány vette át. – Lehet, hogy az irodalomban pedig a mítoszi funkciókat (a költészet mellett) a sci-fi örökölte?

1190. Nem hűtlen, csak szereti Istent – mindenkiben.
1191. Enyhe éjszakánk lesz: mezítláb jár a szél a kertben.
1192. Miután megvált szakállától: szorong; túl *arcosnak* érzi a fejét.
1193. A legelvontabb istenfogalom is antropomorfizálja azt, Amire/Akire nincs nyelvünk, se elménk hozzá, se érzékszervünk vagy képzeletünk. „Isten”, mondjuk a Fölfoghatatlanul Gyönyörű Jóságra; „szeretet”, mondjuk a... Ha tudnánk, mire, angyalok volnánk.
1194. „Jöttem szeretni.” „Pardon?” „Miért, mire számított?”
1195. A közös anyanyelv önmagában kevés volna: közös metanyelvre is szükségünk van a társas léthez. Ezt biztosítja például a kulturális tematika. (Beszélgethetni Bachról, Pilinszkyról, mozifilmekről stb.)
1196. Lenyűgöző, hogy a kulturális (zenei, irodalmi, képi) közízlést még mindig mennyire a romantika eszmerendszere, látásmódja, emberképe, ízlésvilága határozza meg. És lehangoló. – Ha, mondjuk, a barokk transzcendens derűje csak századennyire jelenvaló lenne...
1197. „Kie ez a nyugalom és tisztaság?”, kérdezed, pedig magadban találtad. De te a feladóra vagy kíváncsi.
1198. Egy doboz a küszöböd előtt. Túl szép, túl titokzatos, túl félelmetes. Nem mered kinyitni. Egy életen át kerülgeted inkább. Nincs, aki elmondhatná: az új életed van (volt) benne.
1199. A világ labirintus, de átvezet rajta egy nyílegyenes út. Ez az út: az életed.
1200. Képzeld el egy labirintust – falak nélkül. Hogyan igazodnál el benne? Szükségünk van falra, torlaszra, akadályra; különben mi jelölné ki az utat?